

Sygnatura akt II Ca 1325/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Cholewa-Kuchta
Sędziowie:	SO Jarosław Tyrpa SR del. Paweł Styrna (sprawozdawca)

Protokolant: sekr. sądowy Renata Wołoszyńska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2019 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. T.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie

z dnia 4 marca 2019 r., sygnatura akt I C 2058/18/N

1. oddała apelację;
2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR Paweł Styrna SSO Agnieszka Cholewa-Kuchta SSO Jarosław Tyrpa

Sygnatura akt II Ca 1325/19

UZASADNIENIE

Powódka B. T. domagała się od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. zapłaty kwoty 720,56 zł z ustawowymi odsetkami od 7 marca 2015 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazała, że żądana kwota stanowi nienależnie pobrane przez pozwaną zaliczki za centralne ogrzewanie lokalu powódki znajdującego się w zasobach spółdzielni, za rok 2014. W ocenie powódki pozwana bezpodstawnie zastosowała wobec powódki ryczałt karny, który nie znajdował oparcia w przepisach ustawy z 10 kwietnia 1997 roku prawo energetyczne.

Pozwana spółdzielnia mieszkaniowa w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w zasądzenie kosztów procesu. Sąd Rejonowy dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie wyrokiem z dnia 4 marca 2019 roku I C 2058/18/N oddalił powództwo i zasądził na rzecz strony pozwanej kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że w trakcie pomiaru zużytego ciepła w lokalu powódki za okres od 2014 roku do 2015 roku pracownicy pozwanej spółdzielni nie mieli dostępu do podzielników znajdujących się w pomieszczeniach o łącznej powierzchni 42,64 m². Spowodowało to, że zgodnie z paragrafem 8 punktem drugim podpunktami 2.1 i 2.2 regulaminu określającego zasady indywidualnego rozliczenia kosztów energii cieplnej koszty ogrzewania rozliczone zostały ryczałtem karnym, a łączny koszt ogrzewania za rok 2014 wyniósł 2162,09 zł w tym ryczałt karny 1077,94 zł. W ocenie Sądu Rejonowego powództwo było bezzasadne i dlatego zostało oddalone. W szczególności zdaniem sądu pierwszej instancji przepisy prawa energetycznego nie zabraniają stosowania ryczałtu w odniesieniu do ustalenia kosztów dostaw ciepła do lokalu, nadto obowiązujący w pozwanej spółdzielni regulamin zapewniał pokrycie kosztów zakupu ciepła, czemu służyły instalowane w lokalach pozostających w zasobach spółdzielni podzielniki ciepła. W razie zawinionego przez użytkownika lokalu uniemożliwienia spółdzielni dokonania odczytu dopuszczalne jest stosowanie ryczałtu. Takie rozwiązanie ma zapobiegać temu by użytkownicy innych lokali nie zostali obciążeni kosztami w zakresie przekraczającym faktyczne zużycie ciepła. Jeżeli natomiast idzie o wysokość zastosowanego przez pozwaną ryczałtu to w ocenie sądu rejonowego poza własnymi twierdzeniami powódka nie zakwestionowała dokonanego przez stronę pozwaną wyliczenia. Orzekając o kosztach procesu Sąd Rejonowy rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie artykułu 98 § 1 kpc. Na koszty złożyły się opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej 270 zł ustalona w oparciu o § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty z dnia 4 marca 2019 roku złożyła powódka zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie artykułu 328 § 2 kpc; pominięcie uchwały Sądu Najwyższego w 11 września 2014 roku III CZP 58/14 a w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie prawa materialnego to jest art. 4 ustęp 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie błędnego ustalenia zobowiązania i art 6 kc; naruszenie przepisów art 233 kpc polegającego na sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja była nieuzasadniona i podlegała oddaleniu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 kpc polegającego na sprzeczności ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego należy wyjaśnić, że zgodnie z tym przepisem, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest, więc podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia. Tylko, więc ustalenia rażąco błędne lub oczywiście sprzeczne z treścią materiału dowodowego, mogą czynić usprawiedliwionym zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc. W uzasadnieniu pisemnej apelacji powódka nie wskazuje zaś na jakiegokolwiek uchybienia, co do zasad oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy z punktu widzenia logiki formalnej i doświadczenia życiowego, nie kwestionuje też istotnej dla rozstrzygnięcia kwestii, a więc że pracownicy pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej, w okresie objętym żądaniem pozwu, nie mieli dostępu do podzielników (liczników) ciepła znajdujących się w pomieszczeniach powódki, gdyż był one zastawione przez regały. Apelacja w tej części, polemizuje jedynie z „rozważaniami” Sądu Rejonowego, co do „pominięcia twierdzeń powódki odnośnie sprzeczności zasad rozliczeń z aktem wyższego rzędu nie wglębiając się w istotę merytoryczną sporu”. Tak sformułowany i uzasadniony zarzut nie świadczy jednak o naruszeniu przez Sąd meritum dyspozycji art. 233 kpc i nie może wpłynąć na zmianę, a tym bardziej na uchylenie zaskarżonego wyroku. Dlatego też, alternatywna wersja stanu faktycznego sugerowana przez apelującą, a także subiektywna ocena legalności działań podejmowanych przez Spółdzielnię Mieszkaniową w celu ustalenia wartości opłaty za dostarczone ciepło, nie stanowi wystarczającej podstawy do zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I Instancji.

Przechodząc do kolejnego zarzutu, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i w związku z tym „pominięcia uchwały Sądu Najwyższego z 11.09.2014r. III CZP 58/14”, należy podkreślić, że wskazany przepis, zgodnie z powoływana przez apelującą uchwałą Sądu Najwyższego, nie stanowi samodzielnej podstawy prawnej dla dochodzenia roszczeń związanych z wysokością opłat eksploatacyjnych. Przepis ten, w ocenie Sądu Najwyższego uzupełnia jedynie inne regulacje, nakładając na spółdzielnie obowiązek wykazania zasadności tych opłat, jednakże zasadność roszczenia zależy od spełnienia przesłanek składających się na podstawę żądania. W niniejszej sprawie, podstawą prawną roszczenia dochodzonego w pozwie stanowią przepisy art. 410 § 1 kc, na podstawie, których powódka może domagać się zwrotu nienależnego pobranego przez spółdzielnię świadczenia za dostarczone ciepło. W konsekwencji istota sporu sprowadzała się do zbadania, podstawy do żądania przez pozwaną spółdzielnię zapłaty za ogrzewanie dostarczane powódce. Innymi słowy postępowanie sądowe zmierzało do ustalenia czy pobrane przez pozwaną spółdzielnię wynagrodzeniem zostało zużyte lub mogło być zużyte przez stronę powodową.

Podkreślić, więc należy, że już w uzasadnieniu pozwu powódka przyznała, że w latach 2006 i 2014 w wynajmowanym przez nią lokalu pozwana spółdzielnia nie miała możliwości odczytu wskazań podzielników ciepła gdyż były one zasłonięte przez szafy chłodnicze, a w lokalu znajdowało się kilkanaście chłodni i lodówek. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że pozwana spółdzielnia nie miała obiektywnej możliwości dostępu do podzielników ciepła, odczytu ich wskazań i zweryfikowania rzeczywistej ilości ciepła dostarczonego do lokalu, a tym samym do ustalenia realnej wartości wynagrodzenia. Okoliczność ta legitymowała, więc pozwaną spółdzielnię do ustalenia wartości opłaty za ciepło w formie ryczałtu, na podstawie regulaminu określającego „zasady indywidualnego rozliczenia kosztów obcej energii cieplnej zużytej na potrzeby centralnego ogrzewania lokali mieszkalnych i lokali użytkowych znajdujących się w zasobach spółdzielni mieszkaniowej”. Tak, więc świadczenia uiszczone na rzecz pozwanej spółdzielni przez powódkę nie były świadczeniami nienależnymi, gdyż znajdowały uzasadnienie w obowiązującym w spółdzielni regulaminie oraz w działaniach powódki, która uniemożliwiła pracownikom spółdzielni odczyt podzielników ciepła. Żaden zaś z dowodów zaofiarowanych przez strony, nie wskazywał, aby pozwana nie korzystała z dostarczanego do całego budynku ciepła, co zresztą z uwagi na zasady doświadczenia życiowego jest nieprawdopodobne. Odmienna interpretacja byłaby sprzeczna z elementarnymi zasadami współżycia społecznego premiując zachowania obciążające kosztami ogrzewania tych członków spółdzielni lub właścicieli lokali, którzy nie utrudniali odczytu wskazań podzielników ciepła.

Na akceptację zasługuje też pogląd, że art. 45a ust. 4 ustawy z 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne nie wyklucza przy ustaleniu kosztów dostawy ciepła możliwości rozliczania ryczałtem, co jest uzasadnione w szczególności w tych przypadkach, gdy nie jest możliwe ustalenie rzeczywistej ilości dostarczonego ciepła do odbiorcy, jak to miało miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy.

Ostatecznie więc zarzut naruszenia art. 4 ust. 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i art. 6 kc okazał się nieuzasadniony.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego z dnia 21 kwietnia 2015r. potwierdza też, że nie doszło do naruszenia dyspozycji przepisu art. 328 kpc. Uzasadnienie wyroku zostało sporządzone w terminie ustawowym i zawiera wszystkie niezbędne elementy określone tym przepisem. Co istotne, pomimo powołania w petitum apelacji zarzutu dotyczącego art. 328 kpc, rozważania zawarte w uzasadnieniu apelacji nie odnoszą się, w żadnym zakresie do uchybień dotyczących wskazanej normy prawnej.

Ostatecznie więc, żaden z zarzutów nie okazał się zasadny, co skutkowało oddaleniem przez Sąd Okręgowy apelacji na podstawie artykułu 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu, stosując w tym zakresie art. 98 § 1 i § 3 kpc w związku z § 2 pkt 2 i § 10 pkt 1. 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zasądzona kwota 135 zł stanowi wynagrodzenie pełnomocnika powoda należne za udział w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Agnieszka Cholewa-Kuchta

SSO Jarosław Tyrpa SSR (del) Paweł Styrna